

Keskeny híd a tűzön át

„Az egész világ nagyon keskeny híd,
és az a lényeg, nem kell félni már.”
(Chaszid népdal)

1. Eszter bátortalanul ballagott végig az egyetem folyosóján. Az attitűdkérdőív járt a fejében – a kérdések: túl provokatívak; a témaválasztás: merész; minden, minden általában véve kétségbeejtő. Ki fogják dobni. A politológiáról is kidobták, ott el sem jutott a diákokig. „Nem, kisasszony, ugye megérti, hogy a jelen helyzetben nem lenne kívánatos...”

Sóhajtott. Miért, miért nem választhatott egyszerűbb témát a műhelymunkájához? És a témavezetője – bólogatott, szemlátomást tetszett neki az ötlet; de akkor miért nem segített, soha, egyszer sem?

De tudta, hogy már nem fordulhat vissza. Bejelentkezett a tanszékvezetőnél, előadta, hogy mire készül, időpontot egyeztettek, a hallgatók a kedvéért – csak az ő kedvéért – benn maradtak óra után a teremben, az előadó is türelmetlenül várja. Nincs visszaút.

Belépett az ajtón. Csend. Legalább ötven hallgató. Ennyire innen nem is volt szüksége. Mindegy, a több se baj; csak vigyázni kell, hogy kiegyensúlyozott legyen a minta – de nem volt idő ezen töprengeni. A katedrára lépett.

– Üdvözlöm mindannyiukat, és köszönöm, hogy előadás után itt maradtak erre a kis időre! – Korábban sokat gondolkozott azon, nem lesz-e túl formális a magázás, de úgy döntött, ez legalább tekintélyt parancsoló, ha más nem is. – Stein Eszter vagyok, az ELTE-PPK pszichológushallgatója, és a szociálpszichológia műhelymunkámhoz gyűjtök adatokat. A betelepülő földönkívüli populációval kapcsolatos attitűdöket vizsgálom a főiskolások és egyetemisták körében. Hasonló adatokat már felvettek az Egyesült Államokban és Németországban is, így összehasonlító vizsgálatokra is lehetőség lesz.

Körbenézett. Semmi kérdés, semmi mozgolódás. Lehet, hogy az előadó már tájékoztatta őket mindenről. Kimérten folytatta:

– A válaszadás névtelen és önkéntes, aki nem kíván részt venni a vizsgálatban, akár most is elmehet, vagy természetesen nem muszáj beadnia a kiosztott lapokat.

Senki sem állt fel. Érdeklődve figyelték.

A rövid szünetet kihasználva mellépördült az előadó asszisztense, egy fiatal, Eszterrel nagyjából egyidős lány.

– Akkor ezeket most kiosztom, jóó? – azzal kikapta Eszter kezéből a mázsányi kérdőívet, és nekiiramodott az előadóterem magas lépcsőinek. Eszter esetlenül bólogatott.

– Aha, persze...

Ismét felemelte a hangját – a mikrofon még itt is luxus, méltatlankodott magában –, és visszafordult az egyetemisták felé.

– Három lapot találnak összetűzve: az elsőt demográfiai adatokat kell megadni, a második a tulajdonképpeni attitűdkérdőív, a harmadikon pedig azt kérjük önöktől, röviden részletezzék a második kérdőívben megadott válaszukat. A lapokon kitöltési útmutatót is találnak, de ha valakinek van valamilyen kérdése, természetesen felteheti, és én válaszolok. – Még mindig semmi. Több problémára számított. Vagy az informatikushallgatók jámborak?

Elégedetten nézett végig a bőszen ikszelgető fiatalokon. Már csak egy helyre kell mennie, és kész is. Milyen hamar!

2. Boldogan játszogatót a statisztikai adatbázissal, inkább csak az időtöltés kedvéért, mert a dolgozatát már megírta. Azzal már nem tudta leadni, mert a témavezetője egész héten hiányzott, valamiféle külföldi konferencia miatt. De volt még bőven teendője, azzal este vendégségbe volt hivatalos. Hogy hova? Csak ide, a sarki úrhajóra.

Szélesen elmosolyodott, csak úgy, a számítógépe monitorjának; aztán lekapcsolta a gépet, felállt, és készülődni kezdett. Közben halkán dúdolgatót:

„Az egész világ nagyon keskeny híd... na-a-gyon ke-es-keny híd... nagyon keskeny híd! És a lényeg, az a lényeg...” – Vállára kanyarította kabátját, és fejére sapkát húzott. – „És a lényeg, az a lényeg, nem kell félni már, nem kell fé-él-ni már...”

Felkapta az asztról kulcseszmóját, kinyitotta az ajtót, és nekivágott a télközepi szürkületnek.

3. Még elég világos volt ahhoz, hogy az égbolton látsszanak a majd-hogynem örökmozgó szerkezetek. Vékony szálak, bonyolult fonatok, feketésszürkén csillogó hosszúkás testek, minden egyes darab a szerves élet himnusza és metaforája is egyben. Építkeztek. Szinte a semmiből csavarodtak elő a törzsek, szárnyak – majd-hogynem denevérszárnyak, feszülő hárttyákkal – megállapíthatatlan funkciójú alkotórészek, hogy aztán óriás repülőgépekké – vagy úrhajókká? – álljanak össze.

Azzal este szokatlanul nagy arányú volt az építkezés – a Lánchíd felé nézve szinte az egész eget beborították a sötét, fraktális minták. Eszterbe belehasított a nyugtalanság. Lépteit gyorsabban kezdte szedni: trolis, metró, és már ott is volt a Deák térnél, ahol a park és a szökőkutak helyét már jó ideje egy hatalmas, feketésszürke, közepén lyuk nélküli úszógumira emlékeztető formájú valami foglalta el. Felületét számos kisebb kiemelkedés borította, hárttyák csattogtak a metsző szélben, csillók lengtek és szálkötegek pulzáltak. Eszter a központi úrhajóban még nem volt, de kisebbekben már igen, és egy kis légsiklót is kipróbált; tudta hát, hol keresse a bejáratot.

Benn hasonló látvány fogadta, mint az imént. A feje fölül irányítóhang zendült:

– *Az első keresztifolyosón balra.*

Eszter arra indult. Csak néhányan lézengtek a bejárat körüli folyosókon, feketésszürke testű, fehér arcú humanoidok. Vastag szálakból összeálló, meglepően szilárd, de – Eszter tudta – valójában változékony formák, és a még porózusságában is leginkább gipszöntvényre emlékeztető, az összhatástól igencsak elütő arc. Vajon mindig így néztek ki, vagy csak a földiek hasonlóságára alakították át magukat? A lány ilyesfélekén töprengett, egészen elmélázott, miközben szinte automatikusan követte a felcsendülő utási-

tásokat, folyosóról folyosóra. Csak a hirtelen mellélépő földönkívüli rezzentette fel.

– Eszter? Mi járatban?

Eszter rögtön felismerte – Erni volt az, akivel nem sokkal a *Leszállás* után ismerkedett össze, és azóta is gyakran találkoztak. Nagyjából vele egyidős lehetett, és szintén társadalomtudományokat tanult. Jól megértették egymást.

– Szia! A főnökötök hívott. Beszélni akar velem.

– Elkísérlek. – Saját nyelvén szózatot intézett a láthatatlan útmutatóhoz, aztán elindult tovább a labirintusban, Eszter mellette haladt.

– Mit szeretne mondani neked? A műhelymunkádról beszélgettek? Készen van már?

– Aha, ma délelőtt fejeztem be; majd átküldöm mailben, és elolvashatod. Nem egy nagy szám, de azért vannak benne egészen érdekes dolgok. Csak jövő héten adom le, mert a témavezetőm külföldön van, úgyhogy még végül is változhat, hát olyan nagyon nem, de még piszkálgathatom egy kicsit.

– Nem félsz? – Erni mindig töltelékszavak nélkül beszélt, ez többé-kevésbé egész fajtájára jellemző volt.

Eszter meglepődött.

– Nem, mitől? Ja, hogy a politikai helyzet? Á, ne aggódj, ki a fenének jutna eszébe pont engem bántani? Ez csak egy szociálpszichológia műhelymunka, nem a világ teteje.

– „Lepaktáltál a betolakodókkal.”

– Nem foglalom benne állást. Leírok, nem értelmezek.

– De szóba állsz velünk, ez éppen elég nekik.

A lány megvonta a vállát.

– Megérkeztünk. Ma este átküldöd a szöveget? Szeretném elolvasni.

– Persze, persze – felelte Eszter szórakozottan, már az előtte álló párbeszédre koncentrálna. – Ha benézel sIRC-re, beszélgethetünk is.

– Ne aggódj értem, minden rendben lesz! – fordult hátra hirtelen Eszter, és ugyanazzal a lendülettel máris belépett az előtte lévő ajtón.

4.

– Még egyszer nagyon köszönöm, hogy elhozta a műhelymunkáját. Nem tudom eléggé megköszönni.

– Jaj, hát ez igazán semmiség... – mentegetődzött erőtlenül a lány. – Ez már csak természetes. Szeretnék elolvasni, hát olvassák el. Nincs benne semmi titkos, én írtam, annak mutatom meg, akinek akarom. Fölteszem a weblapomra, és ország-világ láthatja. Nincs ebben semmi nagy dolog.

A főnök felállt a székéből – vaskosabb testalkatú lény volt, mint Erni, de mégis viszonylag könnyedén mozgott –, és a háta mögötti kitekintőhöz lépett, ami egy hatalmas szerelőcsarnokra emlékeztető üregre nyílt. Nekiátaszkozott a peremnek, és lenézett.

– Nagyon kevesen vannak, akik szóba állnak velünk. Maholnap háborúra kerül sor.

– Ezt miből gondolja? – nyelt nagyot Eszter. – A helyzet azért ennyire nem súlyos, vagy...

A főnök visszafordult, és körbetekintett pirosas árnyalatú, de hasonlóan organikus benyomást keltő irodáján, mint aki végleges válaszokat keres. Valamit mondott, és egy, még nyomdafesték-illatú újságot húzott elő egy kis függöny mögül.

– Nem olvasta a mai híreket?

– Az igazat megvallva – csúsztatott lejjebb a székében Eszter – örültem, hogy végre befejezhettem a dolgozatomat, hírekből legalább egy héttel le vagyok maradva.

– Akkor nézze. – Elédobta a papírköteget, egy aznapi újságot. – A vezércikk és a nap témája is erről szól.

A lány átfutotta a szöveget. A hónapok óta tartó tárgyalások nem vezettek sikerre, a politikai menedékjogot kért és kapott földönkívüli népesség a kormány döntése értelmében nem kaphat állampolgárságot. Tömegtüntetések a betolakodók ellen. Egy szélsőjobboldali csoport bombamerényleteket kísérel meg, a letartóztatásokat a nép haragja fogadja. Csehországban gyilkosságok, Szlovákiában állítólagos kollaboránsokat akasztanak, Lengyelországban a katolikus egyház rádiója harcra szólít fel, a pápa tehetetlen az ügyben. Nyugat-Európa retteg attól, hogy a következő menekülthullám őket célozza meg. Chirac és Schröder összefog...

Felnézett.

– A legfrissebb hírek szerint az ENSZ a közép-európai országokban kialakult kritikus helyzet miatt szokatlanul harcias lépéseket tervez. Az Amerikai Egyesült Államok már jelezte, hogy hadserege bevonulna, hogy helyreállítsa a rendet.

Eszter szóhoz sem jutott egy darabig, csak nézett, tátott szájjal, mint a kisgyerekek.

– Egy hét alatt... ez hihetetlen. Oda jutunk, mint a Közel-Kelet.

A főnök bólintott.

– Ultimátumot készítenek. Távoznunk kell, vagy erővel szorítanak ki bennünket.

– Hova mennének?

– Ahol befogadnak minket. A Mer'ar Birodalom elűzött minket szülőbolygónkról az értékes nyersanyagaink miatt, és mivel tőlünk telhetően ellenálltunk, valószínűleg más területeiken sem látnának minket szívesen. A Birodalmon kívül pedig rendkívül hiányosak a csillagtérképeink. Számunkra lakható, de jelenleg lakatlan világok gyakorlatilag nem léteznek. Ahol az élet kialakulhat, ott ki is alakul – muszáj valahová betársulnunk. A földiek azt állítják, hazudunk. Nem tudjuk, hogyan bizonyíthatnánk be nekik az ellenkezőjét. Számos adatbázist a rendelkezésükre bocsátottunk, gyakorlatilag semmit sem kérve cserébe. Minden kérdésre válaszolunk. Engedelmes állampolgárok lennénk. Nem értjük a kialakult helyzetet.

Eszter az ajkába harapott.

– Várjunk egy cseppet... nincsen *B* terv?

– Mit ért ez alatt?

– Semmi másra sem készültek, nincsenek alternatív forgatókönyvek? Ha a földiek háborúra készülnek, maguk összepakolnak és kész, elmennek, ennyi?

A főnök a kijáráshoz lépett.

– Önnek megmutathatom.

Levezette a mélyvörös, egészen föld alatti benyomást keltő – és ki tudja, talán csakugyan az – csarnokba. A hatalmas, vöröses fényben játszó üregeken keskeny út húzódott keresztül, két szélén sötét alkóvok, bennük – már amennyire a félhomályban látszott – valamiféle lények. Vörös, sárgás pikkelyek, mancsok, minden a központ jellegétől teljesen elütő, de a csarnokban teljességgel helyénvalónak tetsző. Sárkányok. A középkori Európa, a régi Kína mitikus lényei, mind-mind ott sorakoztak, jobb és bal kéz felé.

Eszter mély lélegzetet vett, és tétován megindult az ösvényen.

– Ez... ez hihetetlen – mormogta. – Valódi sárkányok. – Hirtelen felülkerekedett benne a gyermeki kíváncsiság: – Tüzet is tudnak okádni?

A főnök bólintott, és mély hangon utasította az egyik, leginkább puhafedeles

fantasyk kreatúráira emlékeztető, de a maga teljes, háromdimenziós valóságában mi tagadás, felettébb félelemkeltő lényt.

Az magasztos lassúsággal feléjük fordult, aztán fejét a boltozatos mennyezet felé emelte, és fénylő oszlopban vörhenyes tüzet okádott.

Eszter a főnökre nézett.

– Embert is esznek?

A főnök meglepően emberien köhintett.

– Pszichológiai fegyvernek szánjuk őket. Szembesítjük a földieket saját rémálmaikkal. Vagy inkább kivisszük őket egy körre, megreptetjük, és ha semmi sem változik, összecsomagolunk és repülünk tovább. – A hangjában csalódottság, és talán egyféle mély belenyugvás. Eszter hirtelen arra vágyott, bárcsak embert is ennének, bárcsak eldőlné egyszer végre – már látta is maga előtt az imént a fénybe lépett sárkányt, ahogyan markába ragad egy rémulten kalimpáló kis rózsaszín alakot –, de elhessegette a gondolatot. Más, valószínűbb dolgok is nyugtalanították.

– Miért mutatta ezt meg nekem? Mi értelme volt? Most már...

– Ön jó eséllyel megéri. És tartozunk önnek. Most pedig menjen. Fogadja meg a tanácsom, béreljen egy autót, és utazzon minél messzebbre. El innen. A sarkvidéket ajánlanám. Hamarosan eldől minden – mi nem tervezünk vérontást, de az emberekért nem kezeskedhetem.

Eszter egy darabig döbbenten állt, aztán ráeszmélt, hogy látogatása aznapra véget ért. Elköszönt, sarkon fordult és kiment.

5. Már nem járt a metró, az éjszakai buszt pedig ki nem állhatta. Fél órányi hidegben-fagyban várakozás helyett inkább útnak indult gyalog hazafelé. Gondolataiba merülve azt sem látta, merre jár; az utat amúgy is ismerte, így ezzel nem törődött. Csend volt, sehol egy lélek. Ahogy kései órán mindig szokta, az úttest közepén ballagott; ha jön egy autó, úgymint meghallja, és van ideje visszalépni a járdára, így viszont nem kell aggódnia, hogy valamelyik beugróból szatír vagy rabló toppan elé. Már messziről láthat minden mozgást. Ez a módszer mindig bevált.

Sárkányok. Micsoda naiv próbálkozás – de lehet, hogy épp naivitásában vezet sikerhez. Magának is be kellett vallania, bármennyire is szimpatikus számára Erni népe, ezúttal nem tudott velük egyetérteni. Sárkányok – micsoda ötlet! De talán hátha mégis...

Felkapta a fejét. A csend – most vette észre, hogy nem csak a gyalogosok hiányoztak. Az autók sem közlekedtek, és csak elvétve parkoltak a járdaszegélyen. Mi történt itt, amíg ő odabenn beszélgetett? A hírek! Felnézett a házakra – minden redőny leeresztve. Kihalt a város. Eszter nyugtalanul körbetekintett. Hirtelen eszébe villant a rejtély megoldása – menekülnek! Menekülnek, vagy visszahúzódnak a bérházakba.

Megállt az útkereszteződésben, és töprengett. Mit tegyen? Zúgást hallott, valahonnan messziről, nyaktörő sebességgel közeledni. Ez nem lehet autó – futott végig az agyán – azok nem hajtanak ilyen gyorsan. Talán egy sikló valahol a levegőben? Hátranézett...

6. A körülötte lévő világ tejfehér köd volt csupán, időnként egy-egy fölé hajoló árnyék, semmi több. Néha pedig megjelentek a pókok. Pókokról álmodott, fényes, fekete, hosszú kaszás lábú pókokról, amelyek egyre közelebb jöttek, egészen közel, aztán belévájták lábaikat – de nem fáj, inkább egyfajta boldogságot érzett, távol-

ról, igen messziről, majdhogynem észlelhetetlenül. A pókok egyre mélyebbre vájta, míg végül nem maradt semmi, és ő volt a pók – de ez nem zavarta. Jó volt így. Békés.

Aztán egyre kevesebbszer jöttek a pókok, és egyre többször az árnyékok, és izomrándulásokat érzett – a saját izmait, de továbbra sem tudta elhelyezni önmagát a térben. Ekkor figyelt fel a fémes suhogásra. Egyre hangosabban és hangosabban suhogott, zúgott valami, mintha két zuhanycsövet húzkodnának egymáson. Egyre világosabb és világosabb lett, és ezzel egy időben az árnyak is tisztulni kezdtek. Körvonalak. Arcvonalak. Erni népe.

Eszter felnyögött, ahogy a gerince görcsösen összerándult, áthatva a kábulat minden függönyét. Aztán kezek tapintását érezte magán, hűvös, műanyagszerűen sima felületekét. Valami történt, és a fájdalom megszűnt, de ő nem tudott visszamerülni a tejfehér ürességbe. Valahol, odakint, beszéltek hozzá, de még nem értette a szavakat. Kiabálni próbált, de csak ügyetlen nyöszörgés jött ki a torkán. Újból a hűvös érintés, amely ezúttal visszalökte a fehérségbe, mély, álomtalan álomba.

Minden átmenet nélkül ébredt fel, látása pillanatok alatt kiélesedett. Valamiféle fehér, puha ágyban feküdt, mellkasa fölé érő fehér lepedővel betakarva. Karjai eryedten feküdtek törzse mellett, a takaró fölött – sápadt bőrszín karok, mintha nem is az övéi lettek volna. És rajtuk itt-ott fekete kiemelkedések, fordított *U* alakban, mintha össze akarnának szegecselni valamit, ami visszavonhatatlanul széthasadt. A jobb keze az alkarja közepétől lefelé végig fekete, szerves fém.

– A gerince három helyen eltörött, a koponyája szilánkosra zúzódott, azon kívül a végtagok is számos egyéb sérülést szenvedtek el – közölte a háta mögül egy érzelemmentes hang. – Cserbenhagyásos gázolás, a menekülők egyike.

Meg akarta kérdezni, hogyan mentették meg, de ismét csak morgásra futotta. A háta mögött álló, nagy testű ismeretlen azonban mintha a gondolataiban olvasott volna:

– A felső vezetés hetekkel ezelőtt úgy döntött, az ön személyes biztonsága érdekében figyelemmel kíséri a mozgását. Akkor is figyelték, amikor a baleset történt, így azonnal közbe tudtak avatkozni. – Majd minden átmenet nélkül témát váltott: – A teljes helyreállítás még legalább három hétbe fog telni. Kevésbé ismerjük a földi emberek biológiáját. A kritikus szakaszon mindenestre már túl van, és minden részegység megfelelően funkcionál. Hamarosan visszanyeri az erejét, és akár fel is kelhet. A kozmetikai javítások fognak sok időt igénybe venni.

Eszter elmosolyodott – vagy inkább elfintorodott – és arra gondolt, nem is rossz ez a fekete, fényes kéz. Nem volt benne biztos, hogy embernek akar látszani. Halk pattanást hallott, és újból alámerült, ezúttal már a hétköznapi álom mélységes mély sötétségébe.

7. Néhány nappal később már fel tudott kelni, és szabadon járkált a komplexum kórház-szárnnyában. Nehezen mozgott, de fájdalmat nem érzett. Első teendői egyikeként megfelelő tükröket kerített, és alaposan végignézte a testét. A gerince mentén végighúzódott a feketeség, hosszú, széles csíkban. A széleken az egészen finom mintákba rendeződött anyag cakkosan, fraktálmintájúan csavarodott bele a sápadtfehér húsba. Egészen esztétikusnak találta a látványt.

Erni szinte minden nap meglátogatta, mégsem ő volt az, aki a kérdést szóba hozta, hanem a főnök. Ő is gyakran megfordult a kórház-szárnnyban, úgyhogy Eszter már egészen hozzászokott a jelenlétéhez, amikor előállt a problémával.

– Tudja, hölgyem... – Tétovázott, kezeit egymásba kulcsolva tekergette. A lány még sosem látta ilyennek. – Egy héten belül távoznunk kell. Az ENSZ ultimátumot küldött: vagy elmegyünk innen, vagy készülünk a harcra. Nem akarunk félelemben élni, nem akarjuk erőszakkal kivívni a polgárjogot, nem akarunk vérontással győzni sem. Megreptetjük a sárkányokat, és ha az akció nem vezet semmire, elmegyünk. Önnek viszont még legalább két hete van hátra, hogy valóban ember-formát öltjön. Nem engedhetjük ki, mert a társai megölik, ha így meglátják. De nem is kényszeríthetjük, hogy itt maradjon. – Szünetet tartott; abbahagyta csuklói forgatását, és háta mögött fűzte össze a kezeit: – Mi legyen?

Eszter egy napot kért a döntésre, de magában már ekkor elhatározott mindent.

8. Új szobájában feküdt, egy kis, hosszúkás, jellegtelen helyiségben; a korábbihoz hasonló fehér ágyon. Csukott szemek, elernyed izmok. Nagyot sóhajtott. Csontjaiban érezte az átalakulást, mint valami új, sohasem tudott biztonságot. Tudta, hogy az imént lépte át azt a határt, ahonnan már nincs visszaút – egy bizonyos részarány fölött a feketés anyag alkotóelemei eleméztik a korábbi testet, teljesen a saját képükre formálván azt. Csak az agy marad változatlan.

Elgondolkodott, hogy vajon milyen lehetett Erni népének teste, mielőtt kifejlesztették ezt a technológiát – felötlött benne, hogy lehet, hogy mindig is ilyenek voltak, és gépeiket tervezték a saját hasonlatosságukra, nem magukat gépeikére. Még nagyon keveset tudott róluk, de minden nap új információk tömkelegét hozta magával. Tudta viszont, hogy az átalakulása még hetekig is eltarthat. Öt napja voltak úton. Nem bánta. Ő választott így, s hogy jól-e vagy rosszul, az majd elvállik.

Mély lélegzeteket vett, és figyelmét befelé összpontosította, a szüntelen zajló folyamatokra, a körülírhatatlan zsigeri érzésekre. Egy idő után fájni fog, gondolta, főleg amikor az új érzékszerveket csatlakoztatják az agyhoz – de hiszen fájdalom nélkül nincs átalakulás. Erre felkészítették. A többi csak rajta múlik.

Egy régi dalt dúdolt magában, és arra gondolt, hogy még meg kell kérdeznie, végül is mi történt a sárkányokkal.

